

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

İŞÇİ DAYANIŞMASI



Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

• 25 Mayıs 2022 • No: 170

KURTULUŞ İŞÇİ SINIFININ BİRLİK ve MÜCADELESİNDE!

Evlere işyerlerine, çarşı pazardan okullara hayatın her alanında **göçük etkisi yaratan hayat pahalılığı** ve **göçmen sorunu** konuşuluyor. Her şeyin durmaksızın zamlanmasının yarattığı şaşkınlık paylaşıyor sohbetlerde; uçurumun kıyasına sürüklenen ülkenin bu durumunun daha ne kadar süreceği sorgulanıyor; işsizlik ve geleceksizliğin genç kuşaklarda yarattığı tahribata örnekler veriliyor. Emekçilerde sohbet ortamlarında söyleme yansıyan ama henüz bunun ötesine taşamayan bir öfke hâkim! Toplum üzerinde sopa sallayan, sürekli gerilim üretip tehditler savuran, konserleri bile yasaklayıp baskıyı arttıran tek adam rejimi, bu tepki ve hoşnutsuzluğun açığa çıkarak kendisini hedef almasını engellemeye çalışıyor.

CHP'nin başını çektiği muhalefet ise halka seçimi beklemesini öğütüyor. Katmerlenen toplumsal sorunlar, yarının belirsiz olması, iktidarın zorbalığı ve muhalefetin dermansızlığı emekçileri bir çıkmaza sürüklüyor. **Aslında çıkışsızlık duygusunu yaratan şey, işçilerin kendi sınıf örgütlerinde birleşerek bağımsız bir güç olarak siyaset sahnesine çıkamamasıdır.** Eğer işçi sınıfı kendi sınıf örgütlerinde örgütlü olsaydı bambaşka koşullar oluşurdu; emekçiler kahredici işsizlik ve yoksullaşma dalgası altında ezilmez, depresif ruh hali toplumun üzerine çökmezdi.

Tam da işçi sınıfı siyaset sahnesinde bir güç olamadığı için, **toplumda biriken öfke asıl hedefine yönelmeden saptırılıyor.** Mesela siyasi iktidar, emekçilerin canını ya-

Katmerlenen toplumsal sorunlar, yarının belirsiz olması, iktidarın zorbalığı ve muhalefetin dermansızlığı emekçileri bir çıkmaza sürüklüyor. Aslında çıkışsızlık duygusunu yaratan şey, işçilerin kendi sınıf örgütlerinde birleşerek bağımsız bir güç olarak siyaset sahnesine çıkamamasıdır.



kan tüm sorunları dış mihraklara bağlıyor; milliyetçiliği kışkırtıp örgütsüz **kitlelerin öfkelerini içeriden dışarıya** yönlendirmeye çalışıyor. Uluslararası ilişkilerde gerilimi yükseltiyor, Türkiye'nin varoluşsal bir sorunla (beka sorunu) karşı karşıya olduğunu propaganda ediyor. Amaç topluma korku salmak, insanların düşünce süreçlerini felçleştirip emekçilerde biriken öfkenin yönünü değiştirmektir. **Bu, kitlelerin öfkesinin yer değiştirmesi olarak tanımlanıyor.** Son günlerde yükselişe geçen **göçmen karşıtı dalga, kitlelerdeki öfkenin nasıl başka kanallara aktıldığını gözler önüne seriyor.** Ağırlaşan yaşam koşulları altında nefessiz kalan emekçiler, haklı olarak öfkeleniyorlar. **Ancak haklı olmak doğru noktada durmaya yetmiyor.** Nitekim siyasi iktidarı ve kapitalist düzeni hedef alması gereken tepki, ırkçı ve faşist provokatörler eliyle yön değiştirebiliyor. Mesela hayat pahalılığına öfkeli emekçi, Ümit Özdağ gibi ırkçıların kışkırtmasıyla göçmen karşıtı nefret ateşine odun taşıyabiliyor.

Dünden bugüne egemenler, sahip oldukları sömürü düzenini ayakta tutmak için örgütsüz ve bilinçsiz kitleleri yönlendirip kullanmışlardır. Bu açıdan tarih, daima öğretici ve aydınlatıcıdır. **Hitler'in Yahudileri ve muhalifleri nefret fırtınasının hedefi haline getirerek öfkeli ve umutsuz milyonları nasıl peşine taktığını hatırlayalım.** Dünya pazarını ele geçirip süper güç olma hayali kuran Alman emperyalizmi, İngiltere ve Fransa'nın başını çektiği kamp karşısında Birinci Dünya Savaşını kaybetti. Yenilgi, savaşın doğurduğu yıkım, kasıp kavuran ekonomik kriz, işsizlik ve hayat pahalılığı Almanya'da tam bir kaosa yol açmış, toplumda hayal kırıklığı ve öfke hâkim olmuştu. 1929 kriziyle birlikte ülkedeki yoksullaşma daha da katlanılmaz hâl aldı, hoşnutsuzluk ve öfke doruğa ulaştı. **Fakat kapitalist sömürü düzenine yönlendirilemeyen bu öfke, egemen sınıfın önünü açtığı Hitler liderliğinde faşizmin kanalına aktıldı.** Faşizmin insanlığa nasıl tarifsiz bir acı yaşattığını herkes tarihe bakarak öğrenebilir. Ama çıkartmamız gereken sonuç bellidir: Doğada olduğu gibi toplumda da boşluk yoktur; asıl hedefine gidemeyen toplumsal öfke manipüle edilir, yer değiştirir. **Egemenlere yönelmesi gereken emekçi öfkesi, bir bakmışız onların elinde emekçilerin kendisine karşı kullanılan vurucu bir güce dönüşmüştür!**

Kendi sınıf çıkarı doğrultusunda, **UID-DER gibi bir sınıf örgütünün çatısı altına girmeyen işçi, siyasi açıdan kördür** ve kolayca manipüle edilir. Mesela ABD'de beyaz milliyetçiliğinin ya da Avrupa'da yükselişte olan göçmen karşıtlığının nedeni budur. Nitekim ABD'de Trump gibi liderler, beyaz ırkçılığını kullanarak siyahlar ve göçmenlerle aynı koşullarda yan yana yaşayan ve acı çeken beyaz işçilerin bir bölümünü arkalarına takabiliyorlar. Son haftalarda ABD'de ardı ardına silahlı baskınlarda onlarca siyah emekçinin katledilmesi, egemenlerin siyah-beyaz karşıtlığını canlı tutmak istediğini gösteriyor. Çoğunluğunu Latin Amerika'dan gidenlerin oluşturduğu göçmen-

ler de ırkçı nefretin hedefindedir. Özetle Amerika'dan Avrupa'ya, oradan Türkiye'ye egemenlerin emekçilere söylediği şudur: Sizin düşmanınız kapitalizm ve sermaye sınıfı değil göçmenlerdir. **Bilelim ki kapitalist şeytanın ideolojik ayartmasına kapılan her işçi, aslında içine itildiği sefalet çukurunu daha fazla büyütmektedir.**

Göçmen sorununun çözümüne dair emekçiler arasında hâkim olan görüşler gerçekte onlara ait değildir. Kimi doğru öğelerin yanlışlarla iç içe geçirildiği, sorunun büyüklüğünü ve derinliğini anlamaktan uzak, bir adım sonrasının ırkçılığa çıktığı düşünce, çöp yığınının başka bir şey değildir. Sorunun asıl kaynağına değil sonuçlarına odaklanılıyor. Keza göç sorununda iktidar ve düzen muhalefetinin sergilediği ikiyüzlülük, ne yazık ki topluma da sirayet ediyor. Örneğin geri gönderilmesi istenen Suriyelilerin neden milyonlar halinde Türkiye'ye geldiği sorgulanmıyor. Gazetemizin arka sayfasında okuyacağınız gibi, Türkiye'deki iktidarın Batılı emperyalist güçlerle birlikte Suriye'deki iktidarı yıkmak için savaş çıkardığı ve milyonlarca insanın bu savaştan kaçıp geldiği neden unutuluyor? **Eğer göç sorunundan dolayı ortada ödenen bir bedel varsa, bunun sorumlusu siyasi iktidardır. O zaman tepki ve öfke bu sorunu yaratanlara yönelmelidir.**

Egemen ideolojinin etkisindeki emekçiler, tam bir düşünsel karmaşa yaşıyorlar. Bir taraftan göçmenlerin geri gönderilmesi istenirken, öte taraftan özellikle genç kuşaklar işsizlikten, geleceksizlikten, baskı ve zorbalıktan dolayı ülkeyi terk etmek istediklerini söylüyorlar. **Göçmenlere karşı çıkanlar, kendilerinin de daha iyi bir yaşam beklentisiyle göçmen olmak istediğini görmüyorlar mı?** Türkiye'de nasıl ki Suriyeli ve Afgan göçmenler ırkçıların hedefindeyse, Avrupa'da da Müslümanlar dâhil tüm göçmenler Avrupalı ırkçıların hedefindedir. Buna karşılık ABD'den Avrupa'ya ırkçılığa, göçe yol açan savaşa karşı çıkan, göçmenler "hoş geldiniz" diyenler örgütlü, bilinçli, mücadeleci işçilerdir.

Bugün sayısız sorun küreselleşmiş, Brezilya'dan Türkiye'ye emekçiler aynı sorunlarla boğuşmaya başlamıştır. Toplumların yaşamını her geçen gün daha da çekilmez kılan kapitalist sömürü düzenidir. İşçi sınıfı örgütlenip bağımsız bir güç olarak siyaset sahnesine çıkmadığı sürece, **bu katlanılmaz sorunlardan kurtulmak adına egemenlerin arkasından sürüklenir, kurtarıcı bekler.** Sonuç ise her zaman hüsrandır! Bu düşünceleri duyan birisi şöyle diyebilir: İşsiz ve geleceksiz gençler, geçim sıkıntısı altında ezilen, dünyadaki gelişmeler karşısında şaşkına dönmüş işçiler mi siyaset yapacak? Cevabımız şudur: İşçi sınıfının örgütlü çatısı altında birleşen, kendi sınıf tarihini öğrenen, sınıf bilinci kazanan, değişip dönüşen işçiler ve gençler yapacak siyaseti! O zaman dünyadaki gelişmeleri berrak bir bakış açısıyla değerlendirecek, egemenlerin peşine takılmayacak ve öfkelerini kapitalist düzene yönlendirecekler! **Tek tek işçiler birer hiçtir, örgütlü işçi sınıfı ise muazzam bir güçtür! ■**

İktidar, Toplum ve Emekçilerin Duygu Birliği

Antik çağda Roma İmparatorluğu, tarihin gördüğü en büyük uygarlıklardan biri olarak tam 1200 yıl boyunca ayakta kaldı. Köle emeğinin ürettiği zenginlik üzerine oturan Romalı egemenler, üç kıtaya yayılmış böylesine büyük bir imparatorluğu yönetmek için bir yol benimsişlerdi: **Divide et impera! Yani böl ve yönet!** Gün geldi zulüm imparatorluğu Roma yıkıldı, köleci düzen tarihe karıştı. Ama o günden bugüne egemenler Roma'nın mirasına sahip çıktılar. Böl ve yönet politikasıyla sadece sınır ötesi düşmanlarını dize getirmediler, daha önemlisi halkları da böyle yönettiler, yönetiyorlar. Toplumu bölüp parçalayarak, insanın toplumsal varlığına saldırarak egemenliklerini sürdürüyorlar.

Bugün Türk-Kürt, Alevi-Sünni, dindar-seküler, AKP'li-CHP'li, beyaz yaka-mavi yaka, yerli-göçmen, kadın-erkek gibi sayısız ayrımlarla bölünmüş, kutuplaştırılmış bir toplumda yaşıyoruz. **Bu durum ortak bir ruh ve enerjiyle bir araya gelmemizin, sorunlarımıza çözüm üretmemizin, emekçileri uçuruma sürükleyen siyasi iktidardan hesap sormamızın önündeki en büyük engeldir.** İşte bunun bilincinde olan siyasi iktidar, bu kimlikleri aşip emek ve sınıf kimliği altında birleşmeyelim diye sinsi oyunlar tezgâhlıyor. Mesela geçtiğimiz günlerde akıl almaz gerekçelerle konserler, festivaller yasaklanmaya başlandı. Müzisyenler, organizatörler adeta şeytanlaştırıldı. Emekçiler bu yasaklar üzerinden bir kez daha kutuplaştırılıp ayrıştırılmak, zihinleri bulandırılmak istendi. Peki, neydi siyasi iktidar için bir konseri, bir festivali bu kadar tehlikeli kılan? Yine eskilere gidelim...

İnsanlar on binlerce yıl boyunca doğa karşısında bir arada hareket ettiler, zorlukları birlikte aşarak yol aldılar. Mesela ilkel insanlar ava gitmeden önce bir ateşin etrafında toplanıp dans ediyor, av sürecini canlandırıyor, bunu yaparak korkularını aşıyor, birbirlerine güç ve cesaret veriyorlardı. **Bu etkinlik ortaya büyük bir enerji çıkartıyor, onları aynı hedef doğrultusunda birleştirip duygu birliği oluşturuyordu. Duygu ve ruh birliği birbirlerini daha iyi anlamalarını, zorluklar karşısında daha iyi koordine olmalarını sağlıyor, yaşam azimlerini arttırıyordu.** Burada görülmesi gereken insanın bir toplum oluşturması ve bunun bilincinde olmasıdır. Binyıllar boyunca insanlık yol aldıkça toplum da gelişti. İnsan el birliği ile dünyayı şekillendirdi, medeniyetler kurdu, bilimde, sanayide, si-

yasal-toplumsal alanda devrimler yaptı.

İşte bu nedenle toplum yan yana yaşayan bireylerin aritmetik toplamından ibaret değildir. İnsanın yuvasıdır, kök saldığı, güç aldığı toprağıdır, tarihi ve geleceğidir. İnsanlar ancak bir toplumun parçası olduklarında, o toplumla birlikte nefes alıp verdiklerinde yaşayabilirler; yontulup şekillendirilebilirler, insan olabilirler. Bunun için insanlar acılarında, sevinçlerinde bir araya gelirler, dayanışma ve kardeşliğe özlem duyarlar. Cenazelerde, felaketlerde birbirlerine yaslanarak acılarını hafifletirler. **Düğünlerde, şenliklerde, festivallerde, konserlerde ortak bir duyguyu, hazzı ve mutluluğu paylaşırlar. Tepkilerini göstermek, seslerini, taleplerini duyurmak, birbirlerinden güç almak için mitinglerde, eylemlerde, protestolarda bir araya gelirler.** Tüm farklılıklarına rağmen birlikte olduklarında birbirlerinden güç ve moral devşirirler, değişim yaratabileceklerini görürler. İşte tüm bunları yapabildikleri zaman gerçek anlamda toplum olurlar. Toplum olmak, insanın insan olabilmesinin, insanlaşabilmesinin ve dünyayı iyi yönde değiştirebilmesinin koşuludur.

İşçi Dayanışması'nın bir önceki sayısının başyazısında iktidarın, toplumda ortak bir duygu birliği oluşmaması için elinden geleni yaptığını belirtmiştik. **Rejim, konserleri, festivalleri yasaklayarak insanları birbirinden yalıtılmak, yalnızlaştırmak, muhalif kitlelerde duygu ve ruh birliğini kırmak, çaresizlik duygusunu hâkim kılmak istiyor.** İktidarını korumak için toplumu bölmeye, parçalayıp güçsüz düşürmeye çalışıyor. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin failleri tam da aynı nedenle sokaklarda üç kişinin bir araya gelmesini yasakladılar. Dünya egemenleri aynı nedenle 2019 sonunda patlak veren pandemiye insanları eve hapseden, tüm eylemleri yasaklamanın gerekçesi haline getirdiler. **Pandemi sürecinde depresyon vakalarının katlanarak artması, bugün rejimin bas-kılarından dolayı Türkiye'de boğucu bir toplumsal atmosferin hâkim olması tesadüf değildir.**

Bu zehirli atmosferden kurtulmanın ve nefes almanın yolu, emekçiler olarak farklılıklarımızı aşip hayatın her alanında dayanışma içinde birleşmektir! Tek tek insanlar toplamı değil toplum olmayı seçmeli, omuz omuza vere-rek sömürüye, baskı ve zorbalığa karşı birlikte mücadele etmeliyiz! ■



Orta ve Güney Amerika'dan ABD'ye doğru yola çıkan göç kafilesi

Kapitalizmde Güvenli Liman Yoktur!

İnsan ihtiyaçları temel fizyolojik ihtiyaçlardan sosyal, manevi-kültürel ihtiyaçlara çeşitlilik gösterir. Beslenme, uyuma, barınma, güvenlik gibi ihtiyaçlar insanın yaşamını sürdürebilmesi için karşılanması gereken temel ihtiyaçlardır. **Ancak insan sadece en temel ihtiyaçlarını karşılamakla sınırlı kalsaydı diğer canlılardan farkı olmazdı.** Dünyanın hangi ülkesinde yaşıyor olursa olsun, dili, dini, rengi ne olursa olsun tüm insanların toplumda değer görmeye, sevgi ve saygıya, sosyalleşmeye, demokratik haklara ve özgürlüklere, üretmeye ve kendilerini gerçekleştirilmeye ihtiyacı var.

Öyle çelişkili bir sistemde yaşıyoruz ki bugün uzaya çıkacak bilim ve teknolojiye sahip olduğumuz halde milyarlarca insan en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamıyor. **1 milyar insan açlık çekiyor, dünya nüfusunun yüzde 24'ü yeterli barınma koşullarından yoksun yaşıyor.** 415 milyondan fazla çocuk çatışmaların olduğu bölgelerde yaşıyor. Kapitalist sermaye düzeninin yol açtığı krizler büyüyerek tüm insanlığı tehdit ediyor: Küresel göç krizi, ekolojik kriz, ekonomik krizler, gıda krizi, emperyalist savaş, suç oranlarının yükselmesi, yoksulluk, işsizlik, her alanda kaos... İşte dünyanın bu manzarasından dolayı insanlar kendilerini güvensiz hissediyor, **yaşamak için güvenli bir liman arayışı giderek artıyor.**

Peki, bu çelişkili durum nasıl bir sonuç doğuruyor? Elbette en temel ihtiyaçlarını karşılayabilmek uğruna daha gelişkin ihtiyaçlardan, yani insanı diğer canlılardan ayıran ve insan yapan ihtiyaçlardan vazgeçmeyi... Pandemi dönemini düşünelim. Koronavirüs korkusunu topluma aşıl原因 egemenler "sağlık mı, özgürlük mü" ikilemiyle milyarlarca insanı evlerine hapsedemediler mi? Can güvenliği korkusuyla evlerine tıklan milyonlarca emekçinin demokratik hak ve özgürlüklerini, ekonomik ve sosyal haklarını gasp etmeye girişmediler mi?

Dünyayı yıkıma sürükleyen egemenler **karşımıza "güvenlik mi, demokrasi mi" veyahut "güvenlik mi, özgürlükler mi" ikilemini çıkarıyorlar.** Toplumda oluşan güvenlik kaygısını halkları birbirine düşmanlaştırmak, ortak duygu birliğini yok ederek insanları daha fazla yalnızlaştırmak, baskı ve yasakları dayatmak, demokratik hak ve özgürlükleri yok etmek, emekçileri emperyalist savaşlara ikna etmek için kullanıyorlar. Çünkü çok iyi biliyorlar ki

örgütsüz bir toplumda korkuya kapılan insanlar, akıl ve bilinçle değil içgüdüleriyle davranırlar. Güvende olma ihtiyacı onları her şeyi kabul edecek duruma getirir.

Toplumsal sorunların devasa boyutlara ulaşması karşısında bunları demir yumruklarıyla çözeceklerini iddia eden, **kurtarıcı pozlarında sahneye çıkan liderlerin sayısı artıyor.** Bilinçsiz ve örgütsüz kitleler güvenlik ve huzur getireceğini iddia eden bu **otoriter ve sahtekâr liderlere, diktatörlere** kanarak destek veriyorlar. Filipinler'de halka kan kusturmuş bir diktatörün oğlunun başkanlık seçimlerini kazanması, Macaristan'da 12 yıldır baskıcı bir rejimle ülkeyi yöneten Orban'ın yeniden başkan seçilmesi buna örnektir.

Veyahut çok uzağa gitmeden yaşadığımız ülkeye bakalım. 2015 Haziran genel seçim sonuçlarını tanımayan AKP iktidarı ülkeyi siyasi kriz ve kaosa sürüklemişti. Beş aylık kaos döneminin ardından korku ve panik duygusuyla insanlar yeniden Erdoğan'a oy vermişlerdi. Keza tek adam rejiminin onaylandığı referandumda, ardından yapılan başkanlık seçimlerinde de iktidara oy verirken insanların birincil kaygısı güvenlikti. Oysa bugün **Türkiye'de hiç olmadığı kadar derin bir ekonomik kriz yaşanıyor,** enflasyon almış başını gidiyor, milyonlarca emekçi hayat pahalılığı altında eziliyor, işsizlik artmaya devam ediyor. **Yani huzurdan da istikrar ve güvenden de eser yok!**

Fırtınalı, çalkantılı, krizli bir dönemden geçiyoruz. Türkiye'de de dünyada da insanların huzur ve güvenlik arayışı içinde olmaları anlaşılır ve haklı bir taleptir. Bugün insanlığın içinde bulunduğu durum gerçekten de sürdürülebilir değildir. Ancak farkına varmamız gerekiyor: **Tarihin hiçbir döneminde otoriter, baskıcı, faşist rejimler güvenlik ve huzur getirmemişlerdir.** Aksine daha büyük acılar yaşatmış, büyük bedeller ödetmiş, büyük pişmanlıklar yaratmışlardır. Bir diğer önemli gerçek ise kapitalizm var olduğu sürece insanlığın güvende olamayacağıdır. Çünkü zaten krizleri, kaosu yaratan bu sistemin kendisidir. İnsanlığı güvenli bir limana yaşatacak, temel ihtiyaçlarını karşılama kaygısı duymadan sosyal, manevi, kültürel gelişiminin önünü açacak tek güç örgütlü işçi sınıfıdır. Çünkü **ancak örgütlü işçi sınıfı kapitalizmi yıkarak sınıfsız toplumun kapılarını açabilir.** ■

Kadının Yükselişi, İnsan Soyunun Yükselişidir!

İnsan diğer bütün canlılar gibi yaşamını sürdürmek için karnını doyurmaya, barınmaya, dinlenmeye ihtiyaç duyar, soyunu devam ettirir. Ama insan yaşamak için bundan çok daha fazlasına ihtiyaç duyar. Diğer bütün canlılardan farklı olarak düşünür, hayal eder, tasarlar, tasarladığını ortaya koymak ister. Edindiği bilgiler arasında bağlar kurar. Çevresini bütünsel olarak algılama, empati kurma yeteneğine sahiptir. Estetikten, güzellikten, üretmekten, sanattan, bilimden, spordan keyif alır. **Ama insanın tüm bunları yapabilmesi için önce temel yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayabilmiş, geleceği için kaygılarından arınmış olması gerekir.** Özgürce düşünebileceği, üretebileceği koşullara, zamana ve toplumun bir parçası olarak kendini gerçekleştirme imkânına sahip olması gerekir. İnsan, insan olabilmek için her zaman karnını doyurmaktan daha fazlasına ihtiyaç duydu, duyuyor. Ama bugün içinde yaşadığımız sömürü düzeni insanlığın büyük bölümünü açlık-tokluk sınırında tutuyor, insanlığın ilerlemesini engelliyor.

Zincirlenen, sırtında kırbaç şaklatılan kölelerin kendilerini insan gibi hissedemeyeceklerini kavramamız güç değil. **Peki ya gününün çok büyük bir bölümünü çalışarak geçiren, tek düşüncesi karnını ve evlatlarını doyurabilmek, borçlarını kapatabilmek, kirasını, faturasını ödeyebilmek olan, gelecekte kaygılanan, dinlenmeye, sosyalleşmeye, sevdiklerine zaman ayıramayan, hayalleri elinden alınan işçiler?** İnsanın zorunlu yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamak için köle gibi çalışmak zorunda olması, özgürlüğünün elinden alınması anlamına gelmez mi? Yeteneklerinin köreltilmesi, değersizleştirilmesi, aşağılanması, alçaltılması, hor görülmesi demek olmaz mı? Bu işçinin bir köleden, bir yük hayvanından farkı olur mu? Adı 1 Mayıs ve işgününün kısaltılması mücadelesiyle özdeşleşen işçi önderi Albert Parsons, işçilerin zalimce sömürülmesi, gün doğumundan gün batımına kadar çalıştırılması karşısında isyan ediyordu. **Dizleri üstüne çöktürülen, alçaltılan insanlığın artık ayağa dikilmesi gerektiğini söylüyordu.**

James Oppenheim ise 1911'de yazdığı "Ekmek ve Güller" şiirinde gri fabrika kuytularına, karanlık mutfaklara sıkıştırılan emekçi kadınların mücadelesini anlatıyor,

"kalpler de ölür açlıktan bedenler gibi" diyordu. Bununla emekçi kadınların yalnız ekmek değil aynı zamanda özgürlük, saygı, eşitlik ve yaşamak için zaman istediğini anlatıyordu. **"Kadının yükselişi insan soyunun yükselişi demektir"** diyordu. Çünkü işçi sınıfının sömürsüne dayanan, eşitsizlik, adaletsizlik, şiddet, kötülük üreten, insanı, kadını aşağılayan kapitalist sistem insana ve doğaya aykırı bir sistemdir. İnsanlığın alçaltılmasıdır. **İnsanlığın ayakları üzerine dikilebilmesi, yükselmesi için kapitalizmin yıkılması gerekmektedir.** Ve bunun için mücadele eden kadınlar hem kendilerini hem de insan soyunu yükseltirler.

Teknolojinin ve üretimin ulaştığı gelişkinliğe baktığımızda, yeryüzü cennetini kurabileceğimiz gerekli temel olanaklara sahip olduğumuzu görürüz. Ama tüm bu olanaklara rağmen gerçek çok başka... **Mars'a araç gönderilen bir çağda açlıkla boğuşan 1 milyar insanın, işsizlikle boğuşan yüz milyonların, üzerlerine bomba yağdırılan milyonlarca insanın, şiddete uğrayan sayısız kadının varlığı kapitalizmin insanlığı nasıl da alçalttığının resmidir.** Bu resmin tüm ayrıntılarında zulüm, dehşet, zorbalık var. Mesela geçtiğimiz aylarda El Salvador'da yaşananlar gibi. İşsizlik, yoksulluk, yetersiz sağlık hizmetleri ile boğuşan ülkede bu sorunları çözmek için kılını kılmıdatmayan siyasi iktidar, şiddetin artması gerekçesiyle olağanüstü hâl ilan etti. Cezaevlerindeki mahkûmların yarı çıplak şekilde dizildiği ve işkenceden geçirildiği görüntüleri tüm dünyaya yaydı. Bu mahkûmlar, suç ve uyuşturucu çetelerinin üyelerinden oluşuyordu. **Ancak çeteleri yaratan, işsiz, yoksul ve hedefsiz insanları suçla itip uyuşturucu baronlarına mahkûm eden kapitalizmdir.** Zaten alçaltıcı koşullar nedeniyle suça bulaşmış bu insanları çıplak halde dünyaya teşhir etmek onların onurlarını kırıp daha fazla insanlıktan çıkarmaktan başka işe yaramaz! Fakat kapitalist sömürü düzeninin insana verebileceği bir şey yoktur.

Yıkılması gereken **kapitalist sömürü düzeni, insanlığı bir cehennem çukuruna iten canavardır.** İnsanın insanlaşmasının önündeki en büyük engeldir. Ama dünya işçi sınıfı örgütlenip bu düzeni değiştirdiğinde özgürlük, kardeşlik, barış ve mutluluk dolu bir dünyanın kapıları açılacak. **İşte o zaman insan gerçekten insan olabilecek!** ■



Tanıklıklarla İki Büyük Günün, Güven ve Cesaretin Hikâyesi

Tarih geçmiş, bugün ve gelecek arasında kurulan bir köprüdür. Tarihsel belge ve tanıklıklar geçmişe açılan kapıdır. O kapıdan girer, geçmişte neler yaşandığının izini sürer, bugünümüzü aydınlatır ve geleceğin yol haritasını çizeriz. **Geçmişini unutan, geleceğe uzanan sağlam köprüler kuramaz.** Tarih bilgisi ve bilinci, işçi sınıfının mücadelesinin olmazsa olmazıdır. **Sınıfının tarihini öğrenip sınıf bilinciyle donanmayan işçi, sermaye sınıfı karşısında güçlü duramaz.**

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, işçi sınıfımızın bu topraklarda sermaye sınıfına karşı verdiği en görkemli mücadeledir, henüz aşılamayan bir zirve noktasıdır. Bu büyük işçi kalkışmasından bugünün işçi kuşaklarının öğreneceği çok şey var. Bu görkemli mücadelenin deneyimlerini bugünkü işçi kuşaklarına aktarmak için **direnişin 50. yıldönümünde ÜİD-DER, web sitesinde dört gün süren bir yayın akışı yapmıştı.**

15-16 Haziran 1970'te, Türkiye işçilerin eylemiyle çalkalandı. Sanayinin kalbi olan İstanbul ve Kocaeli'de 150 bin işçi üretimi durdurup kent meydanlarına aktı. O zamanki nüfusa oranla 150 bin işçi muazzam bir sayıyı ifade ediyordu. Büyük İşçi Direnişinin 52. yıldönümündeyiz. 150 bin işçinin fabrikalarından çıkarak bir sel gibi sokaklara aktığı, tankları aşmış geçtiği o iki büyük günün, güven ve cesaretin hikâyesini tanıklıklardan okuyalım.

1970 yılında dönemin hükümeti, DİSK'in örgütlenmesinin önüne geçmek ve fiilen kapatmak için Meclise bir yasa tasarısı sunar. Ancak işçiler bu saldırıya sessiz kalmayacaktır. 14 Haziran Pazar günü Merter'de, fabrikalardan işçi temsilcileri ve DİSK yöneticileri bir araya gelirler. O gün Abbott İlaç temsilcilerinden Fehmi Nasuhoğlu gibi işçi temsilcileri, işçi sınıfının birlikten doğan gücünü, bu gücün verdiği cesareti ortaya koyan konuşmalar yaparlar: "Başbakan Demirel, kendisi zamanında çobanlığından bahsediyordu. **Acaba bütün Türk işçisini davar sürüsü mü zannediyor? Özür dilerim, artık eski devir bitmiştir. Davar sürüsü ölmüştür. Artık karşısında aslan sürüsü var.**"

İşçi sınıfı bir kez örgütlü gücüne güven duydu mu önüne çıkan tüm engelleri aşmanın bir yolunu bulur. Tıpkı Eyüp'te bir araya gelmenin yolunu bulan işçiler gibi. Türk-

İş'e bağlı Teksif Sendikası üyesi Yakup Umur anlatıyor: "14 Haziran gecesi toplum polisi karar almıştı. İşçilerin bir araya gelmesi engellenmişti... Nasıl toplanabiliriz diye düşündük. **Sinema bileti alıp Sinema Zengin'e girme kararı alındı.** Herkes bilet alıp sinemaya girdi. **O kararı alan bütün işçi temsilcileri makinist dairesine gidip filmi durduruyor ve ışıkları yakıyor. Ve orada toplantı yapıyoruz...** Tüm Silahtarağa'da, Elektrometal, Sungurlar Kazan, Demirdöküm, Arçelik, Olin Yağ Fabrikası var. Tüm bunlar, düşünün, o sinemada toplanıp tartışıyor ve karar alıyor."

Cesaret bulaşıcıdır. Dalga dalga büyüyerek tüm işçileri sarar, tereddütsüz harekete geçirir. İbrahim Ethem İlaç Fabrikası İşçi Temsilcisi Nurten Arıcan anlatıyor: "Fabrikadaki çoğu kadın 600-700 işçiye, haklarının ellerinden gideceğini anlattığımızda protestoya katılmayı tereddütsüz kabul ettiler. Fabrikada sendikasız işçi yoktu, **kadınlar erkeklerden daha bilinçliydi, sınıfsal olarak da meseleyi biliyorlardı.** Fire vermeden katıldık eyleme..." O gün kadın işçiler tankların önüne atılacak, subaylarla tartışacak, hatta göğüs göğüse çarpışacak kadar muazzam bir cesaretle dolmuşlardı.

İşçi sınıfının coşkunun seli gençliği de katar önüne. Bu sele katılmanın coşkusunu yaşayan gençlerden biri, İstanbul Üniversitesi öğrencisi Kemal Yalçın şöyle anlatıyor tankların durduramadığı selin gücünü: "Kara önlüklü bir işçi kadın attı kendini tankın önüne! «Çiğne beni, çiğne!» Bir an duraksıyor tank. Saliselik bir süre. **Yüzlerce el, paleti tutmuş. Tırnaklarını çeliğe batırıyorum!** Tırnak, çelik palete batar mı? Batar! Kara önlüklü genç işçi kadının ölmemesi, ileriye akan hayat suyunun durmaması için insan tırnağı çeliğe batar! Gözlerim çeliğe batan insan tırnaklarını gördü! Kendi tırnaklarımın çeliğe battığını gördüm! **Çelik yumuşak, ölüm korkaktı o an!**"

İki uzun gün boyunca sermaye sınıfına ecel terleri döktüren işçiler, ilerleyen aylarda Anayasa Mahkemesinin yasayı iptal etmesiyle hedeflerine ulaşacaklardı. **İşçiler örgütlüydü, bundan güven, güvenden cesaret doğuyordu.** Bugün işçi sınıfının en çok ihtiyaç duyduğu şey birlik, dayanışma, güven ve cesarettir. Bu yaratılabildiğinde işçi sınıfının neleri başaracağını en güzel örneklerinden biridir 15-16 Haziran Direnişi. ■



EYT Maltepe mitingi



Neşe Plastik işçileri



Asen Metal işçileri

Birlikteyken Güçlüyüz, Dayanışmayla Umutluyuz

Hayat pahalılığı, şiddetli yoksullaşma dalgası, işsizlik, hak gaspları, artan baskı ve yasaklar, toplumun nefessiz bırakılması... Türkiye işçi sınıfı büyük bir ablukayla karşı karşıyadır ama bilelim ki bu ablukayı ancak örgütlenerek ve dayanışma içinde hareket ederek aşabiliriz. Biz işçi sınıfıyız, birlikteyken güçlüyüz. Bu yüzden Türkiye'nin dört bir tarafında hakları için mücadele eden sınıf kardeşlerimizle dayanışma içinde olmalıyız.

Mayıs ayında 1 Mayıs mitinglerinin ardından önemli ve kitlesel bir miting daha yapıldı. **Emeklilikte Yaşa Takılanlar (EYT) Federasyonu'nun** çağrısıyla Türkiye'nin çeşitli kentlerinden gelen on binlerce emekçi İstanbul Maltepe meydanında bir miting gerçekleştirdi. "Varız, Biriz, Buradayız" şiarıyla 15 Mayıs'ta örgütlenen mitinge çok sayıda siyasi parti, demokratik kitle örgütü ve sendika temsilcisi katıldı.

Mitingde konuşan EYT Federasyonu Genel Başkanı Gönül Boran Özüpak, siyasi iktidarın EYT konusunda yaptığı tutarsız açıklamaları ve kendilerine yapılan hakaretleri unutmayacaklarını söyledi. Siyasi iktidarın işinin muhalefet gibi vaat vermek değil verilen vaatleri yerine getirmek olduğunu vurguladı. Gasp edilen haklarını almaya, yaşadıkları mağduriyet sonlanıncaya kadar kararlı bir şekilde mücadele edeceklerini dile getiren Özüpak, "Dik duracağız, yılmayacağız, pes etmeyeceğiz!" dedi.

Türk-İş/Petrol-İş Sendikasının örgütlü olduğu **Neşe Plastik** fabrikasında toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine işçiler 18 Mayıs'ta greve çıktılar. Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Süleyman Akyüz, Kocaeli/Gebze'de bulunan fabrika önünde yaptığı açıklamada ekonomik tablonun giderek kötüleştiğine değindi, bu süreçte işverene işçilerin taleplerini dikkate alma çağrısında bulundu. Gerçek enflasyonun yüzde 150'yi aştığı koşullarda düşük zam dayatmasına karşı greve çıkan işçiler, kararlı olduklarını dile getiriyorlar.

Gebze'den Trakya'ya uzandığımızda yine **Petrol-İş** üyesi işçilerin hak mücadelesiyle karşılaşyoruz; **Pas**

South direnişiyle! Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu direnişçi işçiler, sendikalaştıkları için işten atılmış, fakat bu hukuksuzluğa boyun eğmeyerek direnişe geçmişlerdi.

Tekirdağ/Çerkezköy'de bulunan fabrika önündeki direnişlerinde üç ayı geride bırakan işçiler, atılan işçilerin geri alınması, sendikal hakların tanınması talepleriyle mücadelelerini sürdürüyorlar.

İşten atılan **EnerjiSA** işçileri de hakları için mücadelelerini sürdürüyor. Elektrik dağıtım şirketi EnerjiSA'nın, Ankara ve Batı Karadeniz bölgelerinde çalışan onlarca işçi, Mart ayında çeşitli bahanelerle işten atılmıştı. İşçiler **DİSK/Enerji-Sen**'in desteğiyle şirketin İstanbul'daki genel müdürlüğü önünde ve çeşitli kent merkezlerinde eylemler yapıyorlar.

İstanbul/Ataşehir'de bulunan **Emlak Konut GYO** inşaatında çalışan işçiler, gasp edilen hakları için 16 Nisan'da direniş başlattılar. **DİSK/Dev Yapı-İş** ve İnşaat-İş Sendikalarının ortaklaşa örgütlediği eylem sonuç verdi ve işçiler tüm haklarını elde etti. "Birlikte Direndik, Birlikte Kazandık" açıklaması yapan sendikalar, birliklerini korumaya devam edeceklerini belirttiler.

Arnavutköy Posta Dağıtım Merkezinde çalışan **PTT-Sen** üyesi işçiler, haksız yere sürgün edilen sendika temsilcisinin yer değişikliği kararının iptal edilmesi ve işten atılan sendika yöneticisinin işe iade edilmesi talebiyle 23 Mayıs'ta iş bıraktılar. İşçiler, talepleri karşılanana kadar mücadelelerini sürdürmekte kararlı olduklarını belirtiyorlar.

Mayıs ayında önemli bir başka direniş haberi de **Kocaeli/Dilovası**'ndan geldi. İMES Sanayi Sitesinde bulunan **Asen Metal** fabrikasında işçiler; çalışma koşullarını düzeltmek, düşük ücretlere ve baskılara dur demek için **DİSK/Birleşik Metal-İş** Sendikasında örgütlendiler. Asen Metal patronu işçilerin haklarını aramasına tahammül edemedi, hukuksuz bir şekilde işten atma saldırısına girişti. Bu saldırıya boyun eğmeyen işçiler, Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube öncülüğünde direnişlerini sürdürüyorlar, tüm emek dostlarını desteğe çağırıyorlar. ■



Emlak Konut GYO işçileri



Pas South işçileri



EnerjiSa işçileri



Ekmek ve Özgürlük Mücadelesi Büyüyor!

Sri Lanka'da emekçilerin öfkesi dinmiyor

Sri Lanka'da bir yıkıma dönüşen ekonomik krizin faturasını ödemeye zorlanan, açlığa itilen, elektriksiz bırakılan milyonlarca emekçi Mart ayında meydanlara dökülmüştü. Tüm ülkeye yayılan eylemler nedeniyle önce tüm bakanlar, ardından başbakan istifa etmişti. Ancak emekçiler yaşadıkları sefaletten kurtulmadan meydanları terk etmeyeceklerini söylüyorlar, Devlet Başkanı Gotabaya Rajapaksa'nın istifası talebiyle mücadeleye devam ediyorlar.

Elektriğe, akaryakıtta, ilaca ve temel gıda maddelerine ulaşamayan yoksul emekçiler açlık ve her türlü yoklukla karşı karşıyalar. Lüks yaşamlarından taviz vermeyen, sefa sürmeye devam eden egemenlere karşı büyük öfke duyuyorlar. Haftalardır protesto gösterilerine devam eden ama taleplerine kulak tıkanan, hatta üstlerine kurşunlarla ölüm yağdırılan emekçiler, bakan çocuklarına ait milyonlarca dolarlık lüks araçları ve evleri öfkeyle ateşe verdiler. Emekçilerin bu öfkesi egemenleri öylesine korkuttu ki birçoğu ülkeden kaçmaya çalıştı. Emekçilerse havalimanına giden tüm yolları kapatarak yaşadıkları sefaletin sorumlularının kaçmasını engellemeye çalıştı.

2019'da Gotabaya Rajapaksa'nın devlet başkanı seçilmesiyle, Türkiye'dekine benzer bir otoriterleşme süreci başladı ve demokratik haklar kısıtlandı. Rajapaksa anayasayı değiştirerek kendisini her türlü yetkiyle donattı. Tamil halkının özgürlük mücadelesini kanla bastıran Rajapaksa, savaş suçlusunu sayılmamak için ceza kanununda da değişiklikler yaptı. Bakan atama veya görevden alma, parlamentoyu feshetme yetkilerini elinde topladı; seçimleri, polisi, insan haklarını, yolsuzlukları denetleyen bağımsız

komisyonları kendine bağladı. Sri Lanka'da adeta bir tek adam rejimi kuran Gotabaya Rajapaksa, ülkeyi dış borç batağına sürükledi ve ekonomik krizi daha da derinleştirdi. Daha sonra resmi olarak borçlarını ödemeyeceğini ve temerrüde (iflas) gitmek zorunda olduğunu açıkladı. Bunun anlamı artan faizler ve daha da büyüyen borç yüküydü. Bu yük her zaman olduğu gibi yine emekçilere kesildi. Bu gidişata dur demek isteyen emekçiler sonunda isyan bayrağını çekti. Ama Rajapaksa iktidarı bırakmamak için direniyor, polise ve askere protestocuları vurma yetkisi veriyor. Bu zorbalığa rağmen Rajapaksa açlıkla karşı karşıya kalmış yoksulların öfkesinden kaçamıyor, büyüyen öfkeyi ne OHAL kanunları ne de devlet zorbalığı durdurabiliyor.

Öğrencileri, emekçi kadınları, işsizleri içine alan kitlesel eylemler işçi grevleriyle daha da büyüyor. Sendikalar Koordinasyon Merkezi TUCC ve Sendikalar ve Kitle Örgütü Kolektifi TUMOC'un çağrılarıyla pek çok grev gerçekleşti. "Hırsızları savunan bir hükümete hayır", "Yasadışı tutuklamaları durdurun", "Halkın taleplerine uyun" sloganlarıyla caddeleri dolduran emekçiler kararlı, mücadeleye devam ediyorlar!

İtalyan işçiler: Silahları indirin, ücretleri yükseltin!

Genel Sendikalar Birliği USB'nin çağrısıyla İtalya genelinde ulaşım ve lojistik işçileri 20 Mayıs'ta Ukrayna'daki savaşa karşı "silahları indirin, ücretleri yükseltin" şiarıyla 24 saatlik bir grev gerçekleştirdi. Başkent Roma dâhil pek çok şehirde miting ve yürüyüşler düzenlendi. Ülke genelinde ulaşımı durma noktasına getiren işçiler, İtalya'nın silah sevkiyatını, artan askeri harcamalarını durdurmasını ve NATO emirlerini uygulamamasını talep ediyor. Ayrıca grevin örgütleyicilerinden biri olan SI Cobas Sendikası

patronların ve hükümetin özellikle göçmen işçilere yönelik saldırılarını ve sendikalara yönelik baskıları da protesto etti. İşçiler yükseltilen milliyetçiliğe ve göçmenlere dönük saldırılara geçit vermeyeceklerini dile getirdiler.

Daha önce de Pisa havaalanında ve Cenova limanında insani yardım adı altında Ukrayna'ya gönderilmek üzere silah yüklemeyi reddeden işçiler, "İtalya, NATO'dan ve Savaştan Çık" pankartı açmışlardı. İşçiler, bütçenin silahlanmaya değil emekçilerin yararına harcanmasını istiyorlar. Tüm mal ve hizmet fiyatlarının dondurulmasını, ücretlerin yükseltilmesini, eğitim, sağlık, ulaşım hizmetlerinin kaliteli ve parasız olmasını, işsizlere ve süreli çalışanlara güvenceli iş ve ücret sağlanmasını talep ediyorlar.

İran'da "ekmek ve özgürlük" protestoları büyüyor

İran'da Aralık 2017'den bu yana sıklıkla büyük ve önemli protestolar gerçekleşiyor. Emekçilerin öfkesi, çürümüş rejime duydukları nefret, köklü değişim arzusu kendini açığa vuruyor. İranlı emekçiler yalnızca ekonomik krize karşı değil temel hak ve özgürlüklerinin ellerinden alınmasına karşı da mücadele ediyor. İran'ın işçileri, gençleri, kadınları ekmek ve özgürlük istiyor.

5 Mayıs'ta Huzistan eyaletinde temel gıda fiyatlarındaki artış nedeniyle patlak veren protestolar, son yıllardaki protesto dalgasının yeni bir halkasını oluşturuyor. Huzistan'ın İzeh kentinde başlayan "ekmek protestoları" eyaletin diğer büyük kentlerine yayılmış, gösterilerin büyümesinden korkan rejim baskı ve yasaklarla, gözaltı ve internet kesintileriyle gösterileri bastırmaya çalışmıştı. Ancak 9 Mayıs'ta Cumhurbaşkanı Reisi'nin temel mallara yönelik devlet desteğinin sona ereceğini duyurmasının ardından, protestolar Huzistan'ı da aşarak ülke genelinde 100'ün üzerinde kent ve kasabaya yayıldı. Yağ, tavuk, süt ve yumurta gibi temel gıdalara yüzde 300, makarnaya yüzde 169, una yüzde 500 oranında yapılan zamlar, yıllardır ekonomik krizin yükünü taşıyan İranlı emekçilerin yoksulluğunu derinleştirdi, milyonlarcasını açlık sınırının altına itti. 85 milyonluk nüfusunun neredeyse yarısının yoksulluk sınırının altında yaşadığı ülkede, resmi enflasyon rakamları yüzde

40'larda olsa da gerçek enflasyon çok daha yüksek! Asgari ücrete yapılan zam ise yalnızca yüzde 10!

Zamlara karşı başlayan protestolar kısa sürede rejimi hedef alan siyasi taleplerle birleşti. İran'ın dört bir yanından "Hamaney bir katildir, saltanatı gayrimeşrudur", "Hamaney Defol/Reisi Defol", "Kahrolsun Diktatör", "Mollanın hükmünü istemiyoruz" sloganları yankılanıyor. Korkusu gittikçe artan rejimin cevabı ise yine baskı ve tehdit oldu. Resmi olarak ilan edilmese de bazı bölgelerde sıkıyönetim uygulamaları devreye sokuldu. Başta işçi liderleri ve insan hakları aktivistleri olmak üzere yüzlerce kişi gözaltına alındı, onlarcası yaralandı, en az 6 kişi öldürüldü. Ancak tüm engellemelere rağmen protestolara katılanların sayısı gittikçe çoğaldı, eylemler sırasında katledilenler büyük törenlerle anıldı.

Kitlesel protestolar çeşitli sektörlerden işçilerin grev mücadeleleriyle birleşiyor. Öğretmenler, ulaşım, petrokimya ve enerji sektöründe çalışan işçiler kitlesel eylemlere katılıyor, grev ve direnişlerini sürdürüyor. İran işçi sınıfı öfkesini ve cesaretini örgütlü bir mücadeleyle birleştirdiği gün, takvim yaprakları molla rejiminin tarihe gömüldüğünü yazacak!

Japonya'da savaş protesto edildi

ABD Başkanı Biden'ın 22 Mayıs'taki Japonya ziyareti işçilerin protestosuyla karşılandı. Doro-Çiba Sendikasının da çağrıcısı olduğu Tokyo'daki eylemde işçiler bir araya geldi. Kol kola kenetlenen emekçiler, ABD, Japonya, Avustralya ve Hindistan'ın içinde bulunduğu Dörtlü Güvenlik Diyalogu (QUAD) altında yürütülen savaş politikalarını protesto ettiler.

Japonya'da ABD askeri üslerinin artırılmasını ve Japonya'nın savunma adı altındaki militarist politikalarını kabul etmediklerini belirttiler. Bu politikaların Doğu Asya için bir tehdit oluşturduğunu ifade eden mücadeleci işçi örgütleri, ABD-Çin rekabetinin daha da kızışmasının emperyalist savaşın yayılması anlamına geleceğine dikkat çektiler. Yapılan konuşmalarda bir savaş durumunda Japonya'nın ön saflarda yer alabileceğini söyleyen hükümetin ise yangına benzinle gittiği, işçilerin buna karşı duracağı vurgulandı. ■



İtalya

Japonya

Asıl Sen Kimsin?



“Ben kimim, niçin varım, toplumdaki yerim nedir?” gibi sorular dünyanın en eski sorularındandır. Bu sorular, insanın kimliğini kazanma ve yaşamını anlamlandırmaya çalışmasıyla ilgilidir. Gençlik yıllarında kimlik arayışı doğal bir süreçtir ve bu sorulara cevap aranır. Günümüzde, kaotik ve depresif bir dünya yaratan kapitalizm, geleceksizlik sarmalına ittiği genç kuşakların kimlik bunalımını alabildiğine derinleştirmiştir.

Yaşamlarımız kapitalizmin yarattığı çetrefilli sorunlarla, büyük altüst oluşlarla dolu; gelecek ise zifiri karanlığa boyanmış durumda. Bu düzende emekçi bir ailede dünyaya gözlerini açan genç, ne yeteneklerini keşfetmeye ne de kendisini gerçekleştirmeye fırsat yakalayabiliyor. İnsanı ezip ufalıyor bu düzen, yöneldiği kapıları tek tek kapatıyor. Çünkü **bu düzende kişiliğini oturtmuş ve kendisini gerçekleştirmiş insana değil, ister makinada çalışsın ister masa başında, sömürülecek emek gücüne ihtiyaç var.**

Öte yandan gözümüze sokulan başka hayatlar var. Lüks otomobiller ve konutlar, elbiseler, hobiler, şatafatlı yaşamlar... Bir tarafta kendi gerçekliğimiz var, öte tarafta bambaşka dünyalar... Dünyayı anlayamayan, yaşadığı sorunların kaynağını ve birbiriyle bağını çözemeyen, kendi yeteneklerini geliştirip arzu ettiği hayatı yaşayamayan gençler, sürekli yoksunluk duygusu yaşıyorlar. Yaşamdaki bu çelişkiyi de görünce kendilerini muazzam bir basıncın altında buluyorlar. **Değersiz ve yetersiz hissediyor, özgüven ve özsaygıdan mahrum kalıyor, anksiyeteye boğuşuyorlar.** Daha önce gazetemizin bu köşesinde gençliğin yaşadığı bu durumu lodos çarpması olarak nitelemiştik, vurgun diye tabir etmemiz de yanlış olmayacaktır.

Her şeyi yerli yerine oturtturarak devam edelim. “Sen kimsin?” sorusuna çoğunlukla adımızı, mesleğimizi veya okulumuzu söyleyerek cevap veririz. Biliyoruz ki kimlik bunlardan çok daha fazlasıdır. Kimlik bizi biz yapan şeylerin toplamıdır. Mesela din, kültür, etnik yapı bir kimlik olduğu gibi, sınıfsal aidiyet de bir kimliktir. Toplumdaki gerçek kutuplaşma sınıflar üzerinden gerçekleştiği için **sınıfsal kimlik en önemli ve temel kimliktir! Bir genç, işçi sınıfının parçası olduğu için kendisini ezik hissediyorsa, farkında olsun ya da olmasın aslında kimlik kompleksi yaşıyordur.** Sınıf bilincine, yeterli kültüre ve

donanımına sahip olmadığı için sınıf kimliğini gururla taşıyamıyordur.

Emekçi gençlik, genel olarak üzerine bastığı zeminin sınıfsal karakterini bilince çıkartmış, bununla barışmış, mesela sosyalist fikirlerle donanarak eziklik duygusunu aşmış ve kapitalizme karşı mücadeleye atılmış değil. Kimlik bunalımı, depresyon ve geleceksizlik egemen ideoloji altındaki genç kuşakların adeta bir boşlukta sallanmasına yol açıyor. Kapitalizmin yarattığı sorunlar, Türkiye’de rejimin toplumu nefessiz bırakan uygulamalarıyla birleşerek genç kuşakların üzerine çöküyor. Sonuç olarak **geleceğini arayan emekçi gençlik, aslında aynı zamanda kimliğini de arıyor.**

Kimlik kompleksini aşan bir genç, büyük bir davanın parçası olduğunu bilir ve sömürücü egemenlerin düzenine karşı mücadelede özgüvenle hareket eder. Mesela Jack London’un Demir Ökçe romanının kahramanı Ernest Everhard, patronun kibar ve güzel kızına şöyle der: **“Yalnız, şu giydiğiniz elbise kan lekesi içinde. Yediğiniz yiyecekler de kan kokuyor.** Evinizin çatı kırışlarından küçük çocukların, güçlü erkeklerin kanı damlıyor.” Kahramanımız esasında şık elbisenin üzerinde iş cinayetlerinde yaşamını yitiren arkadaşlarının, kâr uğruna yaşamı soldurulan işçilerin kan damlalarını gördüğünü söylemek ister. Emekçileri hor görüp aşağılamaya kalkanların yüzüne, bu muazzam ihtişam ve güzelliğin ardında korkunç bir emek sömürüsü olduğunu çarpar. Büyük bir özgüvenle söylenen bu sözler, tarafını işçi sınıfından yana belirlemiş, kapitalizme karşı mücadele eden sosyalist Ernest’in tarihsel haklılığını içselleştirmesinin örneğidir. **“Ben kimim?” sorusuna verilen muazzam bir yanıt olmakla birlikte “asıl sen kimsin?” sorusunu da sormaktadır karşı tarafa.**

Kimlik karmaşasını çözerek dünyanın tüm zenginliklerini üreten bir sınıfın parçası olduğunu hissetmek, kendi gerçekliğini bilmek ve kapitalizme karşı işçi sınıfının safında durmak... **Örgütlü yaşam içinde sınıf bilinci kazanmış, kültürel olarak kendini dönüştürmüş, kendine güvenen, cesur ve mücadeleciler bir emekçi gençlik!** Bu tercih, insana doğru tarafın insanıyım duygusunu yaşatır. Değişimin ve mücadelenin genç bir temsilcisi olan insan, asla kapitalizmin vurgununu yemez. ■

Umut, İnsanlık ve Midye Kabuğundaki Hayaller!

“Yaşamak ümitli bir iştir, sevgilim” diyen Nâzım Hikmet’in işçi sınıfını, insanı, toplumu ve mücadeleyi işlediği sayısız şiirinin teması umuttur. İnsan umutla yaşar ve umut insana mahsus bir şeydir. Umut verici haberler beklemek, güzel günleri arzulamak ve elbette o günler için mücadele etmek... Her dilde umuda dair sözler edilmiştir. “**Umut insanın en son terk ettiği şeydir**” der İspanyollar. Bizim buralarda ise “**ömür umuttan önce bitmelidir**” denir. Çünkü umudun olmadığı yerde yaşam olmaz! Umut varsa yaşam ve yarınlar için mücadele de vardır! **Bizim mücadelemiz insanın insana kul köle olmasına ve ezilip sömürülmesine son verme mücadelesidir.** İnsanlığın büyük davasıdır bu ve bizler bu davanın çalışkan neferleri, evlatlarıyız!

Dünya ölçeğinde karamsarlığın yayıldığı, insanların çaresizliğe sürüklendiği bir dönemden geçiyoruz. Çünkü kapitalist sömürü düzeninin karanlığı insanlığı nefessiz bırakıyor. Derinleşen ve süreklileşen yoksulluk, her geçen gün büyüyen işsizlik ordusu, artan baskı ve zorbalık, özgürlüklerin yok edilmesi, Suriye’den Ukrayna’ya genişleyen emperyalist savaş ve bu savaşın soframıza giren ekmeği küçültmesi... **Dünyamız krizli, fırtınalı, çalkantılı bir süreçten geçiyor ve ne yazık ki bu çalkantı yarın durmayacak!** Tarihsel ömrünü doldurmuş kapitalizm yıkılmadan, insanlık uçurum kenarında dolanmaya ve giderek daha da kötüleşen koşullarda yaşamaya devam edecek. Bu gerçeği ya kavrayacağız ya kavrayacağız!

Bugün dünyadaki tüm üretimin nasıl yapılacağına ve ne üretileceğine tek derdi kâr olan bir avuç kapitalist karar veriyor. Gezegenimizin kaderini onlar ve onların hizmetindeki devletler, siyasi iktidarlar belirliyor. Neden? **Tek derdi kâr olan ve toplumun çıkarlarını zerrece düşünmeyen bir avuç süper zengin muazzam bir gelişme kaydetmiş bilim ve teknoloji araçlarını kontrol etmesi anormal değil mi?** İnsanlık böyle bir düzene neden mahkûm olsun? Oysa tüm üretimi yapan işçi sınıfı birleşebilir ve bu asalak sürüsünü dünya üzerinden süpürüp atabilir. Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil’in dediği gibi “Dünyanın tepesinde bir avuç hışır/ Karga kanat çırpısa uykuları karışır.” Onların uykuları karışmadan, sömürü saltanatı son bulmadan insanlık kapitalizmin karanlığından kurtulup özgürce nefes alamaz!

Dünyanın tepesindeki bir avuç hışırın saltanatı bit-

mesin diye, sermayelerine sermaye katsınlar diye, lüks ve şatafat içinde yaşasınlar diye milyarlarca insan acı çekiyor. Daha fazla kâr için doğa talan ediliyor, üzerine bastığımız toprak altımızdan çekiliyor, evimizin kolonları kesiliyor. **Nâzım’ın dediği gibi: Onlar ümidin düşmanıdır sevgilim/ akarsuyun, meyve çağında ağacın/ serpilip gelişen hayatın düşmanı.**

Doğaya, insana ve hayata düşman kapitalist düzenin bir işçi devrimiyle yıkılacağı günler mutlaka gelecek. Modern bir sınıf olan işçi sınıfı, emeğin gücünü temsil eder aynı zamanda. Son iki yüz yıldır işçi sınıfı, Avrupa’dan başlayarak sömürü düzenine karşı mücadele ediyor. Bu mücadelede nice önemli sonuçlar alındı. Mesela 1917’de Rusya’da işçi sınıfı iktidarı ele aldı ve kendi iktidarını kurdu, **doğrudan demokrasi demek olan işçi demokrasisini inşa etmeye başladı.** Sonraki yıllarda işçi iktidarı yalnız kaldı ve yenildi ama bu bizim moralimizi bozmuyor, bozmamalı! Dünden bugüne işçi sınıfı sayısız engelleri aştı; kazandı, kaybetti ama yıllar içinde muazzam bir deneyim biriktirdi. **Bugün o deneyim UID-DER gibi işçi örgütlerinde, mücadelecilerde cisimleşmiş durumda.** Bu muazzam deneyim bize şunu gösteriyor: Kapitalizmi yıkabilir ve bugünkü teknoloji sayesinde dünyadan açlık ve yoksulluğu kazıyabilir, yeryüzü cennetinin kapılarını açabiliriz.

Ama bunun için bir araya gelmemiz, birleşmemiz lazımdır. Sömürücülerin yalanlarına kulaklarımızı tıkamalı, yürüdüğümüz yolda **cesur ve kararlı** olmalıyız. **Örgütlü yaşam içinde kendimizi ve etrafımızı değiştirmeliyiz.** İşte o zaman nasıl büyük bir güç olduğumuzu daha derinden kavrayacağız. Biz milyonlar, milyarlar ve yoksul kapitalist sömürü düzeninden bir çıkarımız.

Nâzım Hikmet “umut insanda” demiştir ama şairimiz örgütlü bir yapı içinde birleşmiş insanı kast eder. Umudu yaratan da taşıyan da insandır. Bu insanlar uzığımızda değil; onlar sınıfını, safını bilen mücadelecilerdir. Emekçi insanlığın acı çektiği bir dünyada zulme karşı koymaktan, birlikte mücadele etmekten daha büyük onur var mıdır? Umudu gerçek kılmak için başka bir yol var mıdır? **Öyleyse bırakalım midye kabuğundaki yaşamlarda bireysel kurtuluş hayalleriyle oyalanmayı!** İnsanlığın kurtuluşu için mücadele yolunu seçelim ve insanlığın büyük davasının onurlu birer neferi olalım! ■



Depresyonun Panzehiri Örgütlü Mücadeledir

■ İstanbul'dan bir üniversite öğrencisi

Bu sene coşku dolu bir 1 Mayıs mitingini geride bıraktık. Emekçi gençler olarak kortejimizde gençlik pankartımızı açtık ve “Kahrolsun Depresyon, Kahrolsun Kapitalizm” sloganıyla bir araya geldik. Taleplerimizi taşıdığımız dövizlerle, pankartlarla, sloganlarımızla, yumruklarımızla ifade ettik. “Kahrolsun Depresyon” diyerek aslında çağımızın bu büyük sorununa dikkat çekmek istedik. Çünkü biliyoruz ki günümüzde kapitalizmin depresyon çukuruna sürüklenen milyonlarca genç bir çıkış yolu arıyor.

Kapitalizmin yarattığı sorunlar yumağında debelenip duran çok sayıda gencin ortak bir noktası bulunuyor: Karamsarlık, yaşam sevincinin düşmesi, anksiyete veya depresyon... İşsizlik, savaş, göçmen krizi ve daha birçok sorunla birlikte gençler bu dünyada kendilerini geleceksiz hissediyorlar. Attıkları her adımın sonucu hayal kırıklığı oluyor. Yaşamda bir yer edinmeyen gençler, zamanla kendilerinin yetersiz ve eksik olduklarını düşünüyorlar. Bazen de yaşadıkları sorunlara ve hayatlarındaki engellere öfkelenmeler de bir çözüm yolu bulamıyorlar. Genç kuşakların ilgileri, yetenekleri ve enerjileri soldurulmak isteniyor.

Fakat gerçek şu ki doğada enerji asla yok olmaz. Enerji sürekli kılık değiştirir, dönüşür. Mutlaka çeşitli yollarla açığa çıkar. Tıpkı doğada bulunan enerji gibi bizim içimizdeki enerji de aslında kaybolmaz, mutlaka bir şekilde açığa çıkar. Ama doğru yerde ve doğru şekilde açığa çıkmazsa ruhsal ve fiziksel sağlığımıza, bütünlüğümüze zarar verir, bizi yanlış arayışlara yönlendirir. Unutmamak lazım ki depresyon denen şey de enerjinin içe dönmesidir aslında.

Bizler içimizdeki enerjinin soldurulmasına izin vermemeli, açığa çıkartmalı, doğru kanallara akıtmalıyız, enerjimizi birleştirip sorunlarımıza çözüm bulmak için kullanmalıyız. Zincirlerimizden kurtulmak için harekete geçmeliyiz. Kapitalist sistemin bizler üzerindeki yıkıcı etkilerini biliyoruz, fakat kendi yaşamımızı nasıl kuracağımızı da anlamak büyük önem taşıyor. Genç dostlarım, bizler bu sorunları ancak birlikte çözebiliriz. Tarihte pek çok kez gençlik enerjisiyle, mücadelesiyle öne çıkmıştır. Kendi sınıfımızın sorunlarına karşı gençliğin enerjisini itici bir güç olarak kullanarak mücadele etmeliyiz. İtildiğimiz depresyon kuyularından sadece örgütlü bir mücadele yürüterek çıkabiliriz. ■

Biz Bu Patronları Doyuramayız!

■ İstanbul/Pendik'ten bir kadın işçi

Vardiya sistemi olan bir fabrikada çalışıyorum. En çok zorlandığımız vardiya, tahmin edersiniz ki gece vardiyası. Biyolojik olarak gece uyuması gereken canlılar olduğumuz halde biz uyumuyoruz, patronları zengin etmek için çalışıyoruz. Gece çalışmaları bizi bedenen de ruhen de çok yoruyor, yıpratıyor.

Yine gece vardiyasında olduğumuz bir gün gözlerimizden uyku aka aka çalışıyorduk. Hem biraz olsun açılmak

hem de dertleşmek için yanımdaki kadın arkadaşlarla sohbet etmeye başladım. Son zamanlarda daha fazla kafama takılan şeyleri yüksek sesle dile getirdim aslında. Biz neden gece çalışıyoruz? Onlar zenginliklerine zenginlik katarken biz uyuyamıyoruz, sağlığımızdan oluyoruz, sevdiğimiz yüzünü göremiyoruz. Biz sadece yaşayabilmek için bu koşullarda çalışmaya mecbur kalırken, soframızda zeytin peynirle doyarken zenginliğine zenginlik kattığımız bu patronları neden bir türlü doyuramıyoruz? Bu haksızlık



İktidarın Enflasyon Masalı



■ Kocaeli/Gebze'den bir metal işçisi

Türkiye İstatistik Kurumu enflasyon verilerini açıkladığında veriler toplumun çoğunluğunda pek de şaşkınlık yaratmıyor artık. Nedeni çok açık; TÜİK gerçek enflasyonu değil tamamen hayali rakamlar açıklıyor. Devleti yönetenlerden azar yememek, görevden alınmamak, ülkede her şeyin yolunda gittiği algısını yaratmak için rakamlara takla attırıyor. Öyle ki enflasyonun düşük gösterilebilmesi için, enflasyon sepetindeki ürünlerle istediği gibi oynayabiliyor. Veya enflasyon sepetindeki temel ürünlerin fiyatlarını düşük gösteriyor. Tüm bunlara rağmen TÜİK yıllık enflasyonun yüzde 70 olduğunu açıklamak zorunda kaldı. Bağımsız kuruluşlar ise gerçek enflasyonu yüzde 150 civarında açıklıyorlar. Bir an resmi enflasyonun doğru olduğunu kabul edelim; yüzde 70'lik enflasyon emekçiler için tam bir yıkım değil mi? Ücretlere yapılan zamlar ile resmi enflasyonu karşılaştırarak alım gücümüzdeki erimeyi anlayabiliriz. Üstelik zamların nerede duracağı, nereye kadar gideceği belirsizdir. Hayat pahalılığıyla alım gücü arasındaki mesafe açıldıkça açılıyor. Siyasi iktidarsa “sabredin düzelecek” diyerek hâlâ emekçileri kandırmaya çalışıyor.

Ramazan ayında Müstakil Sanayici ve İş Adamları Derneği (MÜSİAD) tarafından düzenlenen iftar yemeğinde konuşan Hazine ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati,

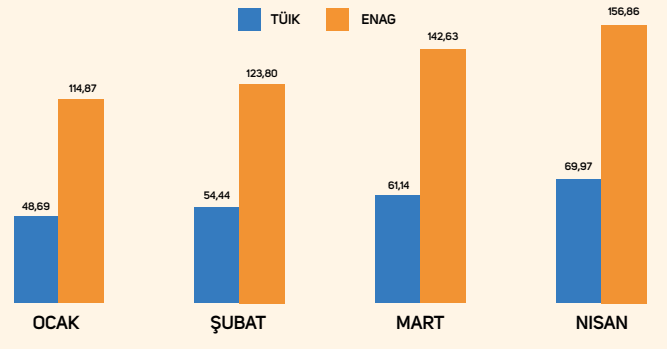
değil mi? Benimle aynı durumda olan arkadaşlarım hak verdiler. Kimisiyse “ne yapalım, mecburuz çalışmaya” diyerek üzerinde durmadı. Evet, böyle arkadaşlarımız da var. Ama doğru olan düşünmek, sorgulamaktır. Düşünmeyen, sorgulamayan bir işçi yaşadığı haksızlıklara karşı çözüm arayışına girmez, mücadele de etmez.

Bensorduğum soruların cevabını **İşçi Dayanışması**'nda buluyorum. Patronları neden doyuramadığımızın cevabını 169. sayıda bir kez daha buldum. Öğrendim ki açgözlülük patronların yani sermaye sınıfının fitratında var. Çünkü patronların tek derdi sermayesini daha fazla büyütme, daha çok kâr elde etme. İşte bu yüzden öm-

gençlerin, kadınların, çalışanların yaşadıkları sıkıntıların farkında olduklarını, ne istediklerini bildiklerini belirterek “Aralık ayından itibaren bu ülkede her ay enflasyonun nasıl düştüğünü hep beraber göreceğiz ve yürüyeceğiz. İşler daha iyi olacak” demişti. Benzer açıklamalar iktidarın diğer temsilcileri tarafından da yapılıyor, “sabredin az kaldı, Aralıkta düze çıkacağız, enflasyon düşecek, şahlanacağız” denilerek toplumda bir umut havası yaratılmaya çalışılıyor.

Enflasyon düşüşe geçecek mi yoksa yükselecek mi bunu yaşayıp göreceğiz. Ama bilelim ki enflasyonun düşmesi fiyatların eski haline döneceği anlamına gelmiyor. Enflasyon dediğimiz şey fiyatların artış hızıdır. Enflasyonun düşmesi fiyatların düşmesi demek değil, fiyatların artış hızının düşmesidir. Yani fiyatların daha düşük bir hızla artması demektir. Fiyatlar bu denli yükseldikten ve ücretlerimiz eriyip açlık sınırının altına düştükten sonra enflasyonun düşmesi yaşadığımız sorunların çözüleceği, rahat bir nefes alacağımız anlamına gelmiyor. Eğer birlik olup itirazımızı, hoşnutsuzluğumuzu ortaya koymazsak, saldırılara karşı çıkmazsak biz işçi ve emekçileri bekleyen şey yoksulluk ve açlıktır. Yapmamız gereken işyerlerimizde, sendikalarımızda ortak talepler etrafında birleşmektir, hiçbir ayırım gözetmeden birlik olmaktır. ■

2022'NİN İLK 4 AYINDA ENFLASYON



rümüzden çalmak pahasına bizi üç vardiya çalıştırıyorlar. İş güvenliği önlemlerini almıyor, her yıl yüzlerce işçi kardeşimizin ölümüne sebep oluyorlar. Ücretimizi üç kuruş daha arttırmamak için toplu sözleşme sürecini uzatıyorlar. İşte bu yüzden doğayı mahvediyorlar. Bir fabrika dolusu işçinin toplamını alsak tek bir fabrikanın bacasından çıkan zehrin verdiği zararı vermiyor doğaya.

Anlayacağınız biz bu açgözlü patronları ne yapsak doyuramayız. Ama ölesiye çalışmak zorunda kalmayacağımız, tüm insanların doyabileceği sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı kurabiliriz. Yeter ki inanalım, örgütlenelim, mücadele edelim. ■

Ekmeğimizi Büyütmek İçin!

■ Ankara'dan ÜİD-DER'li işçiler

İşçiler, emekçiler olarak zor günler geçiriyoruz. Gecemi-zi gündüzümüze katıp çalıştığımız, cebimizdeki parayı kurusuna kadar hesap ederek harcadığımız, her türlü ihtiyacımızı minimuma indirdiğimiz halde geçinemiyoruz. Geleceğe dair hayaller kurmayı, planlar yapmayı bir kenara koymuş, günü kurtarmanın derdine düşmüş milyonlarca işçi, ağız dolusu gülmeye, azıcık olsun kaygısız gün geçirmeye hasret yaşıyor. Çünkü kapitalizm denen sömürü düzeni buna izin vermiyor.

Kapitalizm bir dünya sistemidir. Bu yüzden tüm insanlığın sorunlarını ortaklaştırmış durumda: Ekonomik kriz, ekolojik kriz, küresel göç krizi, emperyalist savaş, salgın, açlık, hayat pahalılığı, eşitsizlik... **Tüm ülkelerin ekonomileri kopmaz zincirlerle birbirine bağlıdır. Ülkeler, küresel üretim bandıyla bağlanmışlardır birbirlerine. Üretim için gerekli hammaddelerin hepsinin bir**

ülkede bulunması imkânsızdır. Bu yüzden bir **işbölümü vardır dünyada. Mesela petrol bir ülkeden, tarım ürünleri bir başka ülkeden gelir.** Kriz, salgın, savaş dünya ekonomisini olumsuz etkiliyor. Ürünlerin tedarik zincirini bozuyor, hammadde akışını engelliyor, fiyatları arttırıyor. Bir taraftan tarımsal üretim düşüyor ya da pahalı oluyor, gıdaya erişim zorlaşıyor.

Sri Lanka'da artan gübre fiyatları nedeniyle baş gösteren kıtlık, dünyanın en büyük kahve ve et üreticisi Brezilya'da üretim düştüğü için fiyatların artması birkaç örnek sadece... Emekçilerin kaderi böylesine ortaklaşmışken hiçbir ülkede işçiler bu sistemin çelişkilerinden ve yarattığı sorunlardan kaçamaz, refaha kavuşamaz. **Kapitalist sistemin sebep olduğu her türlü krizde ekmeği küçülen, dünyanın neresinde olursak olalım biz işçileriz.** Ekmeğimizi büyütmek, mutlu olmak, geleceğe güvenle bakmak istiyorsak sorunlarımızın temel sebebini kavramak zorundayız! ■



Evsiz Kalmak mı Mücadele Etmek mi?

■ İstanbul/Sancaktepe'den bir işçi

İnsanlığın en temel yaşamsal ihtiyaçlarından biri de barınmadır. Nasıl ki gıda fiyatları uçtu, iğneden ipliğe zam geldi, aynı şekilde ev kiralari da aldı başını gitti. Ailede nüfus artınca, birazcık daha geniş bir eve çıkmak bir seçenektir. Ya da iş değiştirdiğimizde işimize yakın bir ev kiralamak... Maalesef artık böyle bir seçeneğimiz neredeyse yok.

İşyerindeki arkadaşlarla sohbet ederken, "aman bir yere kıpırdamayalım, kiralari çok yüksek, çıksak bu fiyata ev bulamayız" derdik. Derdik demesine de artık bu da pek mümkün değil.

Çünkü ev sahipleri çeşitli gerekçelerle eski kiracılarının evden çıkmasını istiyor. Sunulan mazeret ne olursa olsun bizler gerçeği biliyoruz. Eski kiracıları çıkartarak evlerini daha yüksek fiyatlardan kiraya vermek istiyorlar. Yükselen konut fiyatlarına, kira artışlarına bakarak "ben enayi miyim?" düşüncesiyle daha kontrat süresi dolmadan kirayı iki katına çıkaran ev sahipleri var. Kiracılar da yapılan bu hukuksuzluğa karşı sesini çıkarmak yerine ev bulamama kaygısıyla, taşınma masraflarını vs. hesap ederek, kendisine dayatılan kira artışını sessizce kabulleniyor. Örgütsüzlük sadece düşük

ücretle çalışmak anlamına gelmiyor. Örgütsüz insan hayat pahalılığına da karşı koyamıyor, kira artışına da...

Bazı ev sahiplerinin kendilerince "haklı" nedenleri var. Bütün ev sahipleri zengin değil sonuçta. Hayat pahalılığı arttıkça kira gelirini arttırarak geçim sorununu çözmeye çalışıyorlar. Ama çareyi aradıkları yer üç kuruş maaş ile geçinmeye çalışan başka bir işçi, emekçi oluyor. İnsan öfkelenmeden edemiyor. Ekonomik krizin faturasını ödememek için altta kalanın canı çıksın diyerek kiracının sırtına yüklenmek mi çözüm? Yaşadığımız toplumsal sorunların çözümü bireysel kurtuluş yolları bulmak değildir. Yağa zam yapılacağını duyduğumuzda iki teneke fazla almak nasıl ki çözüm olmuyorsa ev kirasını vicdansızca iki katına çıkarmak da geçim sorununu çözmez.

Bahçeşehir Üniversitesi Ekonomik ve Toplumsal Araştırmalar Merkezi BETAM Mart ayında ülke genelindeki kiralık konut fiyatlarının yüzde 123 arttığını belirtiyor. İstanbul'daki artış oranı ise yüzde 126 olmuş. İnsan bu verileri okuyunca ilk aklına gelen soru şu oluyor: Peki asgari ücret, emekli maaşı, benim maaşım ne kadar arttı? Özellikle büyük kentlerde yaşayan, yüz binlerce işçi emekçi olarak konut sorunuyla karşı karşıyayız. Örgütsüz olduğumuz sürece, hayat pahalılığına karşı mücadele etmediğimiz sürece, aç kalmanın yanı sıra evsiz barksız kalmakla da yüz yüzeyiz. ■



Bekle Beni

Bekle beni küçüğüm
Umudu karartmadan
Sevinci yitirmeden bekle
Döneceğim bir gün elbet
Bekle beni

Bahar geldiğinde
Kırlara çıkacaksın
Diz boyu otlar üstünde
Koş koşabildiğinde
Ve sakın yitirme neşeyi

Kırların sessizliğinde
Yüreğinin sesini dinle
Ve orada benim için
Küçük bir yer ayır
Ve bekle beni küçüğüm

Doğa pervasızdır biraz
Bakarsın en olmaz yerde
Masmavi bir su fıskırır
Ve suyun ışıldayan göğsünde
Sevincin nilüferleri

Bahar şaşırtmasın seni
Sırtüstü uzan bir gölgeye
Suların, kuşların sesini dinle
Ve bekle beni orada
Döneceğim küçüğüm...

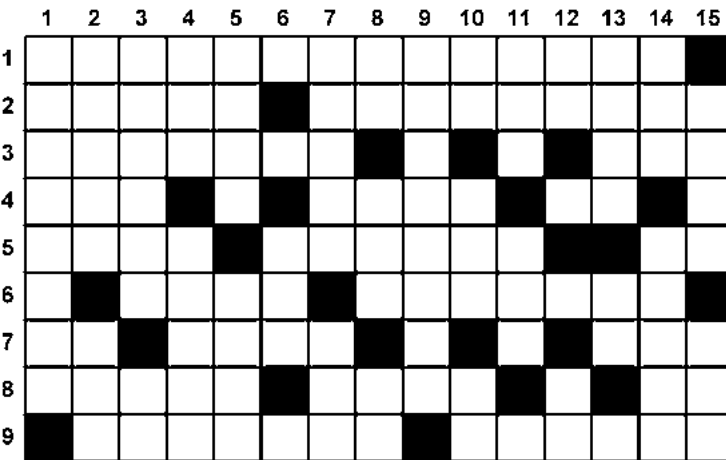
(Kısaltılmıştır) Ahmet Telli

Korkuyorlar

Bize türkülerimizi söyletmiyorlar Robson
İnci dişli, zenci kardeşim.
Kartal kanatlı kanaryam.
Türkülerimizi söyletmiyorlar bize,
Korkuyorlar Robson
Şafaktan korkuyorlar,
Görmekten,
Duymaktan,
Dokunmaktan korkuyorlar.
Yağmurda çırılçıplak yıkanır gibi ağlamaktan
Sımsıkı bir ayvayı dişler gibi gülmekten korkuyorlar.
Sevmekten korkuyorlar;
bizim Ferhat gibi sevmekten
Sizin de bir Ferhatınız vardır elbet
Robson, adı ne?
Tohumdan ve topraktan korkuyorlar.
Akan sudan ve hatırlamaktan korkuyorlar.
Ne iskonto, ne komisyon, ne veda isteyen bir dost eli...
Sıcak bir kuş gibi, gelip konmamış ki avuçlarının içine
Ümitten korkuyorlar Robson, ümitten.
Korkuyorlar ümitten.
Korkuyorlar kartal kanatlı kanaryam
Türkülerimizden korkuyorlar.

Nâzım Hikmet

İşçinin Bulmacası



Soldan Sağa

- Bilgi çarpıtma.
- İlgi. Yer altında bulunduğu veya yer altından geçtiği için sıcaklığı yüksek olan.
- Derhal. Umut, istek, arzu.
- Dolaylı anlatım. İngilizcede aslan. Çok tersi.
- Mercek. Güzel karşıtı. Stronsiyumun simgesi.
- Tesir. Kuzeybatı Avrupa'da bir ülke.
- Bir seslenme sözü. Gerçekleşmesi istenen şey, düş. İşte!

- Hareket, aksiyon, fiil. ABD'nin uzay programı çalışmalarından sorumlu olan kurum. Neodimin simgesi.
- Kimyasal bir element. İşçi Dayanışması'nın önceki sayısında adı geçen süper kıta.

Yukardan Aşağıya

- Vücudun iç hastalıklarıyla ilgili hekimlik kolu.
- Elekten geçirme. Avuç içi.
- İçinde bulunulan zaman. Lavrensiyum elementinin simgesi.
- Yaşlı, kart. Ruhsal gerilim.
- Güzel kokulu, yaprakları baharat olarak kullanılan bir bitki. Tomar.
- Havadaki su buharının soğuk bir yüzey üzerinde sıvı hale geçmesi sonucu oluşan su damlacıkları.
- Oje sürülmüş. Birden.
- Müzikte ikinci nota. Olağandan daha hacimli. Beyaz.
- Arazi tipi özel parkurlarda yapılan bir motosiklet yarışı.
- Bir binek hayvanı. Dünyanın en uzun nehri. ABD merkezli bir basın ajansı.
- Su taşkını. Fazla ... aşık usandırır.
- Yar kelimesinin sessizleri. Genişlik.
- Kolların gövdeye bağlandığı bölüm. Rusçada evet.
- Ün. Oyun, müzik vb. gösteri yapmaya uygun yer.
- Su samuru. Etrafı suyla çevrili kara parçası.

Geçen Bulmacanın Çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	P	R	O	L	E	T	A	R	Y	A		E	L	E	K
2	A	N	T	I	K	A		O	K	Y	A	N	U	S	
3	R	A	I	F	H	E	S	A	L	D	I	L			
4	S	S	I	T	K	I	Z	F	I	R	E				
5	O	R	T	A	K	O	R	A	T	U	Z	B			
6	N	A	I	F	Ü	L	S	E	R	T	M	O			
7	S	K	S	N	İ	H	A	B	B	U					
8	A	S	İ	A	D	L	O	K	U	M					
9	İ	S	İ	M	S	İ	Z	D	O	S	T	L	A	R	

Göç Sorunu:

Hangi Yola Girmeli, Kime Karşı Durmalı?

İnsanlar çoğu zaman bir sorunun asıl kaynağına gidip ona karşı mücadele etmek yerine, bu sorunla ilişkili yan yollara girer ve orada oyalanıp dururlar. Gerçeği söyleyenlere kulak tıkar ve yalancı kahramanların peşine düşerler. **Yıllar içinde girilen yolun yol olmadığı anlaşılır ama hem çok zaman kaybedilmiş hem de sorun daha çetrefilli hale gelmiş olur.** Bugün tüm dünyayı etkisine alan ve Türkiye'yi de sarsan küresel göç konusu işte tam da böyle bir sorundur.

Göç sorunu sıkça alevleniyor ve her seferinde göçmen düşmanlığı dalgası biraz daha yükseliyor. Artan toplumsal sorunların ve kötüleşen yaşam koşullarının doğurduğu öfke **en zayıf halkaya, göçmenlere yöneliyor.** "Göçmenleri geri göndereceğiz" diyen siyasetçiler alkışlanıyor. İrkçilikta sınır tanımayan ve halklar arasına fitne soğan kimi provokatörlere hak veriliyor.

Elbette göçmen sorunu, birçok boyutu olan önemli bir sorundur. Ancak ilk olarak görmemiz gereken şudur: **Göç sorunu tüm dünyada yaşanan küresel bir sorundur!** Kimse durduk yere doğduğu yeri bırakarak dilini, kültürünü bilmediği başka bir ülkeye gitmez. Bazen yaşadığımız mahalleyi, hatta evi değiştirmek bile zor gelirken, düşünün ki milyonlarca insan evini, yurdunu, sevdiklerini bırakıp ölümü ve aşağılanmayı göze alarak bilinmezliğe doğru yola çıkıyor. Böyle bir karar akşamdan sabaha alınacak kolay bir karar değildir. **İnsanları göçe zorlayan faktörler işsizlik, kuraklık, savaş, çatışma, açlık, yoksulluk gibi yaşamsal nedenlerdir.** Bu faktörleri yaratan sa kapitalist sömürü düzenidir. Bugün dünya genelinde 300 milyondan fazla insan doğduğu ülke dışında göçmen olarak yaşıyor. Savaşın başladığı Ukrayna'da sadece üç ay içinde 6 milyon insan ülkesini terk etti. Kapitalist sistemin yarattığı yıkım ve tahribat o denli büyük ki dünyadaki **göçmen sayısı her geçen gün geri dönüşsüz bir şekilde artıyor, artacak!**

Türkiye toplumu göçmenlik sorunuyla esas olarak son 10 yılda tanıştı. Milyonlarca Suriyeli mültecinin Türkiye'ye gelmesinin nedeni Suriye savaşıdır. **Bu ülkeyi yaşanmaz hale getirenler Suriyeli emekçiler değil, Batılı emperyalistler ve Türkiye egemenleridir.** Şam'daki Emevi Camii'nde namaz kılmaktan söz eden, savaşı kışkırtıp besleyen ve milyonlarca Suriyelinin Türkiye'ye yığılmasına neden olan bugünkü iktidardır. **Bugün Suriyeliler geri dönsün**

diyenler acaba o gün iktidarın savaş politikalarına karşı çıktılar mı? Savaşın bittiğini söyleyerek Suriyelilerin dönmesini isteyenlere sormak gerekiyor: Gerçekten savaş bitti mi? Yakılıp yıkılmış, sanayisi ve tarımı bitirilmiş bir ülkede yaşamının koşulları var mıdır? Kabul edelim ki Suriye'deki savaş tam anlamıyla bitmeden, ülkede demokratik ve ekonomik koşullar oluşturulmadan, can güvenliği sağlanmadan milyonlarca insanın geri dönmesi mümkün değildir. Bu durumda bile göçmenlerin küçük kısmı dönecektir. **Göç edenler kolay kolay geri dönmez.** Zira insanların kurulu düzenlerini yıkmaları ve yeni bir belirsizliğe yelken açmaları kolay değildir. Bu gerçeği bilmelerine rağmen **göçmen düşmanlığını köpürtenler kötü niyetlidir, siyasi rant peşindedir.**

6 milyondan fazla göçmenin olduğu bir ülkede işsizlerin sayısının artmaması, ev kiralalarının fırlamaması veya kültürel sorunların yaşanmaması düşünülemez. Ancak göçmen sorununu daha da büyüten ve çetrefilli hâle getiren siyasi iktidarın göçmen politikasıdır, emekçi düşmanı ekonomi politikalarıdır. **İktidar, büyük göç dalgasının kaos yaratmasını engellemek için hiçbir önlem almadı.** Dil ve kültür farklılıklarının yaratacağı sorunların giderilmesi için hiçbir entegrasyon programı hazırlamadı. Patronların kayıt dışı ve ucuz işgücü olarak mültecileri kullanmasını engellemedi, aksine önünü açtı. **Milyonlarca göçmen aslında Türkiye'de rehin konumundadır.** Çünkü mültecilerin haklarını tanımayan iktidar, para karşılığında AB ile anlaşarak onların gardiyanlığını yapmaktadır. **Böylece göçmenler hem ucuz sömürü kaynağı hem de uluslararası siyasette bir şantaj aracı olarak kullanılmaktadır.**

Göçün getirdiği sorunlar toplumun sırtına yığılırken, patronlar sınıfı ucuz sömürünün tadını çıkartıyor. Dolayısıyla emekçiler göçmenleri değil, bu insanların çaresizliğini fırsata çeviren, onları kayıt dışı ve çok düşük ücrete çalıştıran patronları hedef almalıdır. Göçmenlere düşmanlık emekçilere hiçbir şey kazandırmaz, aksine kaybettirir. Yapmamız gereken savaşa, iktidarın göçmenleri şantaj aracı olarak kullanılmasına ve elbette Avrupalı emperyalistlerin ikiyezli politikalarına karşı çıkmaktır. **Göçmenler artık Türkiye işçi sınıfının bir parçası konumundadır** ve onları kendi safımıza çekmek, sendikalarda birlikte örgütlenmek, birlikte hareket etmek zorundayız. Başka bir yol yok ve emekçiler de bunu eninde sonunda kavrayacaklar! ■